

Beeld/spraak

Mine DALEMANS / Jozefien VAN HUFFEL

SCHERPENHEUVEL | In het jaar dat voor de deur staat, zullen al deze kaarsen worden aangestoken in en rond de basiliek van Scherpenheuvel. Sommige zullen gloeien uit dankbaarheid voor een nu nog onbekende vreugde, andere veeleer zwak flakkeren als teken van hoop in verdrietige tijden of kordaat branden als getuige van een nieuwe start. We weten niet wat het jaar brengt, maar we weten dat we mogen vertrouwen, op Hem en op onze naaste. En ook: op de grote zorg van sociale werkplaats De Vlaspit voor deze kaarsen.

De emoties van een anker

Thee & Televisie

Marcel VAN NIEUWENBORGH

Er gaat haast geen week voorbij of je leest over ontslagen in mediabedrijven. Als aandeelhouders van persbedrijven het woord 'crisis' horen, willen ze prompt een C4 voor hun personeel. Voor de patroons is die crisis waarover haast dagelijks, vooral in televisie-uitzendingen, wordt gepraat door vaak dezelfde helderzienden een unieke gelegenheid om hun personeelskosten te drukken. Het heet dat „iedereen het wat zuiniger aan moet doen”. Voor hen betekent dat dan wat zuiniger zijn met werknemers.

Meteen heerst compleet geheugenverlies en wordt vergeten dat de honderd grootste bedrijven in dit land, dankzij de trukendoos die Guy Verhofstadt hen cadeau deed, hier miljarden aan belastinggelden wegslepen. Er zouden honderdduizend banen worden gecreëerd door middel van dat belastingvrijdom. Vandaag blijken hoogstens een handvol specialisten fiscaal recht meer aangeworven door zakenadvocaten.

De Sloveense filosoof Slavoj Žižek, onlangs in Brussel op bezoek, legt de vinger op de wonde: „De aanhoudende crisis is vreemd, omdat de grote meerderheid van politici en specialisten keer op keer zegt dat we in kritische tijden van tekorten en schulden leven, waarin we allemaal de lasten moeten delen en een lagere levensstandaard

moeten aanvaarden. Allemaal, met uitzondering van de superrijken. Het idee om laatstgenoemden meer belastingen op te leggen, is een absoluut taboe. Doen we dat, zo wordt ons voorgehouden, dan verliezen de rijken de prikkel om te investeren en nieuwe banen te scheppen en daarvan zullen we allemaal de gevolgen ondervinden. De enige manier om uit deze tijden te raken, is de armen armer laten worden en de rijken rijker.”

Žižek, die een beetje hetzelfde onconventionele gedragspatroon vertoont als wijlen Václav Havel, werd meteen uitgescholden voor een „ongewassen Starbucks-filosof”. Het journaal bracht een paar weinig ter zake doende flitsen uit zijn optreden in Bozar, waar niet minder dan tweeduizend man op afkwam. In de daarop volgende ingezonden stukken in de kranten werd Žižek vooral vanuit liberale hoek onder vuur genomen. Daarop verscheen een rist nieuwe opiniestukken die de psychoanalyse van de Franse Freud-exegeet Jacques Lacan, van wie Žižek een aanhanger en interpreet is, op de korrel namen. Voor Canvas – het verdiepende net – was dit een mooie gelegenheid geweest voor een avondvullende debat over de thematiek, maar neen hoor. De Vlaamse 'homo sapiens' werd als gebruikelijk vergast op automagazines en voetbaltalkshows.

Nog sterker viel ons de jongste paar maanden de weinig afstandelijke journalistieke benadering op van een aantal thema's. Wij leerden altijd dat de eerste regel in de berichtgeving is: feiten en commentaar gescheiden houden en vooral het woord 'ik' vermijden. „*Le moi est haïssable*”, heette het, het 'ik' is hatelijk. Mijn baas citeerde indertijd nog Pascal, een ietwat minder burleske wijsgeer dan Slavoj Žižek.

Met enige verbazing hoorde ik laatst in het journaal van zeven de nieuwslezer die vakbondsman Rudy De Leeuw ondervroeg, boudweg stellen: „Staken in deze crisistijd vind ik niet zo verstandig.”

Om dan nog niet te gewagen van de manier waarop men de bisschoppen telkens spitsroeden laat lopen als ze in duidingsprogramma's te gast zijn. Je vraagt je soms af: wat moeten die mensen nog meer doen? Even door het stof van de studio kruipen? Laatst vroeg zo'n presentator nog in *Terzake* aan de advocaat van de kardinaal: „Of het niet wat nederiger kon?”

Nieuwsankers die hun emoties en zielenroerselen ventileren, hoe ver kan men daarin gaan? De Noord-Koreaanse nieuwslezeres, die in tranen de dood van de Geliefde Leider aankondigde, is niet meteen iets wat we moeten nastreven. 99